

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **H. P.**, zastoupené JUDr. Vilémem Urbišem, advokátem se sídlem Bruntál, Dr. E. Beneše 1497/21, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 17. března 2011 č.j. MSK 48732/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobkyně byla uznána vinna ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), kterého se měla dopustit tím, že dne 5.6.2010 v 17:00 hodin na silnici II. třídy č. 370 v km 20 – v katastru obce Tvrdkov, mezi Tvrdkovem a hranicí okresu Olomouc, jako řidička osobního motorového vozidla tov. zn. Citroën 5 rz X svým jednáním zavinila dopravní nehodu, ke které došlo tím způsobem, že při jízdě na přímém a přehledném úseku nepřizpůsobila rychlost jízdy předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a v důsledku tohoto při najetí do jednoho z výtluků na komunikaci při pravém okraji došlo k poškození pravého předního kola vozidla Citroën. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob a vznikla hmotná škoda na vozidle Citroën ve výši cca 50.000,- Kč, čímž porušila ust. § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Za toto jednání jí byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích s lhůtou splatnosti do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a dále jí byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč s lhůtou splatnosti do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Rýmařov, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodl dne 29.11.2010 pod sp.zn. DASH 599/2010 POS/18, čj. MURY 48964/2010 tak, že žalobkyni uznal vinou ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že provedeným šetřením, zejména na podkladě oznámení přestupku, úředních záznamů policie, stanoviska k dopravní nehodě od správy silnic Moravskoslezského kraje – středisko Bruntál (dále jen SSMSK), ohledání místa dopravní nehody ze dne 7.6.2010, fotodokumentace od policie, fotodokumentace od poškozeného R. P., odborného vyjádření – Ing. I. K. ze dne 30.9.2010 k dopravní nehodě a protokolech o ústním jednání bylo zjištěno, že se paní H. P. jednáním uvedeného ve výrokové části tohoto rozhodnutí skutečně dopustila tím, že dne 5.6.2010 v 17:00 hod. na silnici II. třídy č. 370 v km 20 – v katastru obce Tvrdkov, mezi Tvrdkovem a hranicí okresu Olomouc, jako řidička osobního motorového vozidla tov. zn. Citroën C5 spz (rz) X, svým jednáním zavinila dopravní nehodu. K dopravní nehodě došlo tím způsobem, že při jízdě na přímém a přehledném úseku nepřizpůsobila rychlost jízdy předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a v důsledku tohoto při najetí do jednoho z výtluku na komunikaci při pravém okraji došlo k poškození pravého předního kola vozidla Citroën. Při DN nedošlo ke zranění osob. Při DN vznikla hmotná škoda na vozidle Citroën ve výši cca 50.000,- Kč. Tato dopravní nehoda byla oznámena dodatečně až dne 7.6.2010.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 29.11.2010, kterým H.P. byla uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že při posuzování skutku, z něhož H. P. byla uznána vinnou, zdejší správní orgán vycházel z ust. § 18 odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že „rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled“.

Obsah žaloby

[4] Žalobkyně žalobou podanou u zdejšího soudu se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí včetně rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově ze dne 29.11.2010 čj. DASH 599/2010 POS a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti zaplatit náklady řízení. V žalobě konkretizoval tyto žalobní body

- žalovaný se nevypořádal s konkrétní připomínkou uvedenou v odvolání, a to že nelze z odůvodnění správního orgánu I. stupně zjistit, na základě jakých skutečností došel správní orgán při konstrukci skutkové věty, že v důsledku nepřizpůsobení rychlosti jízdy předpokládanému stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace došlo při najetí do jednoho z výtluků při pravém okraji komunikace, k poškození pravého předního kola vozidla. K poškození vozidla došlo najetím do výtluku při vyhýbání se jednomu z mnoha výtluků. Neobstojí závěr, že měla přizpůsobit rychlost tak, aby projela kritickým místem bez toho, že by se vozidlo poškodilo. Pokud žalovaný dovozuje, že ze stop je zjištělné, že ihned nezastavila, pak tvrdí, že zastavit ihned, po vzniku technické závady, nejde;
- výtluky, které byly příčinou nehody, nevznikly ze dne na den, ty se mohly jedině prohlubovat a ten, kdo byl povinen zajišťovat údržbu svěřeného úseku silnice, neplnil svou povinnost a ve výsledku ten, kdo šel podat oznámení k orgánu k tomu povolanému a upozornit na havarijní stav, je trestán, což je v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod;
- legitimním očekáváním je, že na silnici nebudou výtluky a pokud ano, a nevznikly mimořádnou situací po dopravní nehodě, že budou označeny;
- podstata problému spočívá ve vyhodnocení přizpůsobení rychlosti vozidla daným podmínkám. Zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Ke kvalifikaci skutku jako přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích musí být zjištěno, že jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty i podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Absentuje společenská nebezpečnost. Nikdo při dopravní nehodě nebyl zraněn, škoda byla jen na vozidle jejího otce. Na takovou situaci pamatuje ustanovení § 11 odst. 3 přestupkového zákona, podle něhož lze od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit, nebo vyřešit domluvou.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 30.11.2011 popřel oprávněnost žaloby. Žalovaný předně uvádí, že není pravda, že žalovaný se nevyjádřil k odvolací námitce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tom směru, že není odůvodněno, na základě jakých skutečností došel správní orgán prvního stupně k závěru, že k najetí do výtluku a k poškození kola vozidla došlo v důsledku nepřizpůsobení rychlosti jízdy předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace. Žalovaný na str. 5 odůvodnění rozhodnutí výslovně zmiňuje tuto námitku žalobkyně, uvádí, že se s ní neztotožňuje, a rozvádí své úvahy, které ho k tomu závěru vedly. Žalovaný považuje odůvodnění správních orgánů obou stupňů v tomto ohledu za zcela postačující, neboť již samotná skutečnost, že k dopravní nehodě vůbec takto došlo (tj. najetím do výtluku), společně se skutečností, že tento výtluk mohla a měla žalobkyně předvídat (viz. níže), nemůže vést k jinému závěru, než že žalobkyně nepřizpůsobila rychlost jízdy předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, aniž by např. bylo nutno znát konkrétní rychlost a celkový způsob její jízdy. Žalovaný se v předmětném řízení zabýval vznikem škody pouze v tom směru, že došlo k dopravní nehodě ve smyslu její definice v § 47 odst. 1 zák. o silničním provozu. Avšak vznik škody není obligatorním znakem skutkové podstaty předmětného přestupku, formální znaky skutkové podstaty tohoto přestupku by jednání žalobkyně naplnilo i v případě, že by žádná škoda nevznikla, rozdíl by byl pouze v následku, resp. v účinku. Žalovaný tedy v řízení o přestupku žalobkyně nezkoumal, zda výtluky lze považovat za závadu ve sjízdnosti ve smyslu § 26 odst. 6 zák. o pozemních komunikacích, zda bylo v mezích možností vlastníka závadu odstranit, zmírnit, nebo na ni předepsaným způsobem upozornit, a neposuzoval tedy odpovědnost vlastníka pozemní komunikace za škodu ve smyslu § 27 odst. 2 cit. zákona. Pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek proto není rozhodné, zda vlastník komunikace prováděl řádnou údržbu či nikoliv nebo kdy byl poškozený úsek komunikace opraven atd., neboť to nemá vliv na posouzení odpovědnosti za přestupek. Argumentace žalovaného i správního orgánu prvního stupně z hlediska hodnocení „předpokládaného stavebního a dopravně technického stavu pozemní komunikace“ jako okolnosti, kterou je možno předvídat a které musí řidič přizpůsobit rychlost jízdy, byla vedena v tom směru, že nešlo o ojedinělý výtluk na jinak bezvadné vozovce, jehož existenci by žalobkyně nemohla předpokládat a reagovat na něj přizpůsobením jízdy vozidla, např. výrazným zpomalením, ale šlo o rozsáhlejší poškození delšího úseku vozovky, které za daných povětrnostních a výhledových poměrů žalobkyně přinejmenším měla a mohla zaregistrovat nejpozději v okamžiku, kdy se k danému úseku přiblížila, resp. dříve, než do něj vjela. Rychlost 50 km/h, kterou žalobkyně tvrdí, že jela, nelze za této situace považovat za přiměřenou stavu vozovky. Způsob ovládání vozidla na vozovce je odpovědností řidiče, stejně jako volba trasy, po které řidič pojedí a žalobkyně nepochybně mohla a měla projet daným úsekem komunikace sníženou rychlostí, při zařazení nižšího rychlostního stupně, což je i odpověď na námitku, že žalovaný neuvidí, jak měla přizpůsobit rychlost vozidla tak, aby projela daným úsekem bez poškození vozidla. Argumentace o nezastavení vozidla žalobkyně ihned po najetí kolem do výtluku měla směřovat k tomu, že žalobkyně jela rychlostí vyšší než přiměřenou, a proto ihned nezastavila. K námitkám uvedeným v závěru žaloby a týkajícím se právní kvalifikace přestupku a uložené sankce žalovaný uvádí, že žalobkyni nebylo kladeno za vinu porušení povinnosti vyplývající /také/ z § 4 písm. a/ zák. o silničním provozu, nýbrž pouze povinnosti podle § 18 odst. 1 cit. zák. Upuštění od sankce nebylo v daném případě možné, neboť to zákon výslovně vylučuje (§ 22 odst. 12 zák. o přestupcích); upustit od sankce za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l/ zák. o přestupcích by bylo možné pouze v blokovém řízení. Za přestupek nebylo možné uložit sankci napomenutí, neboť podle § 22

odst. 9 zák. o přestupcích se za přestupek podle písm. l/ obligatorně uloží sankce pokuty v minimální výši 1.500,- Kč, přičemž podle § 11 odst. 2 zák. o přestupcích nelze napomenutí uložit spolu s pokutou. Z obsahu žaloby dále vyplývá, že žalobkyně namítá, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, tedy že ve smyslu § 2 odst. 1 zák. o přestupcích nešlo o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. V daném případě má žalovaný za to, že materiální znak přestupku, spočívající zde v ohrožení bezpečnosti silničního provozu /života, zdraví, majetku, ať už svého či cizího/ je dán již samotným porušením § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť již z definice „nepřiměřené rychlosti“ plyne, že se jedná o rychlost nebezpečnou. Pokud by určitou rychlostí jízdy nebyl zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu ohrožen, nemohlo by se ani jednat o porušení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, v tomto konkrétním případě tedy formální znak skutkové podstaty a materiální znak přestupku splývají. K naplnění všech těchto znaků a ke spáchání uvedeného přestupku dojde i bez vzniku účinku v podobě dopravní nehody (např. tehdy, když vlivem nepřiměřené rychlosti se vozidlo dostane do smyku, aniž by došlo k dalším následkům). Vznik účinku zde není obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 3.8.2010 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích neboť svým jednáním porušila ust. § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu a současně byla předvolána k ústnímu jednání dne 18.8.2010. Z důvodu žádosti zástupce žalobkyně ústní jednání se konalo až dne 9.9.2010. Jednání proběhlo bez přítomnosti obviněné a bylo odročeno z důvodu návrhu zástupce o předložení znaleckého posudku. Odborné vyjádření znalce z oboru dopravy, ekonomiky, strojírenství a podniky ze dne 30.9.2010 bylo správnímu orgánu předloženo dne 1.10.2010. Další jednání se uskutečnilo dne 20.10.2010 jen za přítomnosti zástupce obviněné. Zástupce uvedl, že správce komunikace v daném okamžiku a v daném místě nesplnil své povinnosti, a proto obviněná nemohla porušit ust. § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu řešením rychlosti jízdy. Znalcem zjištěná rychlost v době nárazu mezi 40-50 km/hod. nelze vzhledem k ostatním okolnostem případu pokládat za rychlost nepřiměřenou, a proto navrhuje, aby řízení bylo zastaveno, protože v jednání obviněné nelze spatřovat znaky přestupku.

[7] Dne 29.11.2010 bylo Městským úřadem Rýmařov vydáno rozhodnutí sp.zn. DASH 599/2010 POS/18.

[8] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u správního orgánu I. stupně dne 23.12.2010 odvolání a dne 18.1.2011 doplnění odvolání. Odvolání bylo předloženo žalovanému k rozhodnutí dne 24.1.2011.

Právní úprava

[9] Podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.

[10] Podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

[11] Podle ust. § 22 odst. 9 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích *pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. l).*

[12] Podle ust. § 22 odst. 12 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích *od uložení sankce podle odstavců 4 až 11, s výjimkou odstavce 10 bodu 1, nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.*

[13] Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

[14] Podle § 3 cit. zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, definice nedbalosti a úmyslu jsou obsaženy v § 4 cit. zákona.*

Právní posouzení věci samé

[15] K námitce ohledně přizpůsobení rychlosti. Žalobkyně před policejním orgánem shodně se svědkyní tvrdily, že v inkriminovaném místě jela padesáti kilometrovou rychlostí. Otázku rychlosti jízdy ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. není možné posuzovat jen k limitu, který je stanoven v § 18 odstavci 4 citovaného ustanovení. Řidič vozidla nejenže nesmí překročit stanovenou rychlost, ale právě v odst. 1 § 18 zákona o silničním provozu jsou demonstrativně vyjmenovány okolnosti, jimž musí rychlost jízdy přizpůsobit a které je možné předvídat včetně jeho vlastních schopností. V opačném případě se jeho rychlost stává nepřiměřenou. Soud přisvědčil žalobkyni v tom, že správce pozemní komunikace nesplnil svou povinnost, jestliže ve směru, kterým žalobkyně jela, a to od obce Mírotínky na Tvrdkov, řádně neoznačil dopravní značkou nerovnosti na pozemní komunikaci, když toto

značení bylo jen ve směru opačném. Avšak žalobkyni byl znám technický stav vozovky, neboť sama uvedla, že tam jezdí k rodině. Jestliže žalobkyně předmětným úsekem projížděla za dobré viditelnosti při vědomosti o technickém stavu pozemní komunikace, pak měla a mohla předpokládat, že průjezd tímto místem je více než obtížný a k tomu přizpůsobit svou rychlost, a to i při možnosti téměř zastavení vozidla tak, aby mohla reagovat na případnou nebezpečnou situaci. Pokud tak neučinila, porušila ust. § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu; formální znaky přestupku tak byly naplněny. Z hlediska materiálního pak soud je přesvědčen, že žalobkyně naplnila i materiální znak přestupku upravený v ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde je bezpečnost dopravy a není pravdou, že absentuje společenská nebezpečnost. Společenskou nebezpečnost nelze vyjádřit pouze ve vztahu ke zranění osob a navíc ke hmotné škodě došlo, a to na vozidle, které žalobkyně řídila.

[16] Soud nepřisvědčil ani v žalobě namítnému porušení ustanovení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Oznámení orgánu činnému v trestním řízení o porušení povinností jiného subjektu samo o sobě nezbavuje oznamovatele odpovědnosti za jeho vlastní porušení povinností. Citované ustanovení Listiny stanovuje možnost každého domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto právo však nelze ztotožnit s názorem, že upozorněním na porušení povinností se oznamovatel vyviní z vlastního porušení právní povinnosti. Pokud u jednání soudu bylo namítáno porušení ustanovení článku 37 Listiny, touto námitkou se soud nezabýval s ohledem na dodržení dvouměsíční lhůty pro uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

[17] Soud se nemohl ztotožnit s názorem žalobkyně, že v jejím případě s ohledem na okolnosti, za kterých k nehodě došlo, bylo možno postupovat dle ustanovení § 11 odst. 3 přestupkového zákona, podle něhož lze od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit nebo vyřešit domluvou. Soud odkazuje na citované ustanovení v odstavci [11 a 12] tohoto rozsudku. Při ukládání sankcí musí být respektovány odlišnosti stanovené ve zvláštní části zákona o přestupcích i dalších zákonů. Takovou odlišností je i ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které nedovoluje od uložení sankce za přestupek uvedený v odstavci 1 písmena l) od sankce upustit. Správní orgán pak při rozhodování o výši pokuty uložil tuto na samé dolní hranici.

[18] Pokud se jedná o námitku ohledně legitimního očekávání, že pozemní komunikace budou sjízdné, v bezvadném stavu, pak soud musí konstatovat, že samotné legitimní očekávání nezbavuje řidiče motorového vozidla povinnosti jet natolik obezřetně a takovou rychlostí, aby byl schopen reagovat na vzniklou situaci, a to vše ještě za okolností, kdy je mu znám vadný technický stav pozemní komunikace, kterou projíždí.

[19] A konečně soud nepřisvědčil ani námitce ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kteráž to byla i obsahem odvolání. Žalovaný se dle

názoru soudu se všemi námitkami vypořádal, když v odůvodnění svého rozhodnutí na ně reagoval komplexně.

[20] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19. března 2014

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně